כל נכסי דבי בר סיסין. כלומר כל אותן קרקעות שקניתי מאותו אדם שנמנו בר סיסין: **דמקריא דבי בר סיסין.** כך קורין לו ואין ידוע אם קנאה מבי בר סיסין ולפיכך נקראת כן או כך שמה מעולם וירושה היא לו מאבותיו: **אוקמה בידא דלוקח.** כלומר שמוטל לאם מוחזק זה לקמייה דעליה דידיה רמיא לגלויי דלאו ג) בר סיסין היא: **אמר ליה רבא דינא הכי.** להוליאה מספק מתחת יד המוכר שהוא מוחזק: **המוציא מחבירו.** דהיינו לוקח עליו להביא ראיית זכות ומאחר שאין לו ראיה יפסיד: **קשיא דרבא אדרבא קשיא דרב נחמן אדרב נחמן.** לנעיל [כט:] מוקי לה רב נחמן ביד המוכר ורבא ביד הלוקח והכא איפכא: **דרבא אדרבא לא קשיא.** דבכל דוכתי מוקי לה ביד המוחזק והתם מוכר כו': **כיון.** דכולי עלמא קרו ליה דבי בר סיסין ונראין הדברים שלפיכך נקראת כן שקנאה מבי בר סיסין והוא אמר לאו מבר סיסין לקחתיה עליה דידיה רמיא לגלויי ולהביא ראיה דלאו מבר סיסין לקחה ואם יביא עדים דאיקרוי הוא דמיקריא הכי ולא מהני שדות שלקח מבר סיסין היא מוקמינן לה בידיה דהא פשיטא לן דהאי דאמר ליה נכסי דבי בר סיסין מזבינא לך הכי קאמר ניכסי שקניתי ממנו ולא נכסי שלא קניתי ממנו אף על פי שנקראין כן. כך נראית השיטה: **מי לא אמרינן ליה קייס שטרך.** אחרי שהמוכר רואה לפסלו והמזקה של שלא השיגים במקום השטר היא באה ומאחר שהמוכר מערער על המזקה שאינה חזקה לריך זה להביא עדים שחזקתו גמורה שלא דר זה עמו. ובהני תרי עובדי סבירא לן כרב נחמן דהלכתא כוותיה בדינא [כתובות יג.] וכן פוסקין פירושי ר' חננא[ו] אים רומי: **מאי בעיים בהאי ניחא.** שהכל יודעין ששלי היה: **א"ל אנא בשוקי נראי הואי.** באתר מרחקים מקום שאין השיירות מצויות ולא ידעתי ולכך לא מחיתי ותנן בפרקין [לח.] היה ביהודה והחזיק בגליל אינה חזקה עד שיהא עמו במדינה באותה מלכות דהוו שיירות מצויות א"כ איכא לאוקמה בשעת חירום ואפילו באותה מדינה כדלקמן בהאי פירקין [שם] וכן פירשוה הגאונים כפי' ר"ח. אבל במקום שהשיירות מצויות ואיכא חירום לא מצי טעין הכי דקי"ל בפירקין (דף לח:) מחזיקין בנכסי בורח דמחאה שלא בפניו הוא מחאה ואי טעין לא ידעתי שהחזיק אים פלוני בקרקע שלי ולכך לא מחיתי אינו נאמן דכי היכי דאמרינן מחאה שלא בפניו הוא מחאה דחברך חברא אית ליה ויאמרו לו למחזיק כמו כן אמרו לזה שאדם אחד מחזיק בקרקע שלו הואיל ושיירות מצויות וכן הלכה: **בשוקאי הוה טרידנא.** למכור סחורתי ולקנות אחרת ולא ידעתי שאתה דר בביתי וכגון שיש לו בית אחר באותה העיר שהיה מתאכסן שם כל ל' יום. ויש מפרשים בשוקאי הוה טרידנא ולא היה לי פנאי למחות אע"פ שידעתי ואינו נראה בעיני: אמר

לא קמודית דהא ארעא דידי הוא. פי' רבינו שמואל לאם מוחזק זה שלא שנים וטוענן מפלגיא זבנתיה דזבנה מינך קמי דידי דנאמן במיגו דאי בעי אמר מינך זבנתיה ואכלתיה שני חזקה אי נמי אם יש לו עדים שהחזיק בה המוכר יום אחד והביא ראיה מההיא דדר בקשתא בעיליתא דלקמן וכדבריו כן הוא היכא דיש עדים למערער שהקרקע שלו היתה אבל בעובדא דהכא [ה] משמע שלא היה למערער עדים מדקאמר לאו קא מודית כו' אי הוה טעין קמי דידי זבנה מינך או דר בה חד יומא היה נאמן אף על פי שלא החזיק שלא שנים מיגו דאי בעי אמר לא היתה שלך מעולם אבל ודאי השתא דאמר מפלגיא זבינתה דזבנה מינך והודה שהיתה שלו[א] תו לא מצי למיטען קמי דידי זבנה מינך או קמי דידי דר בה חד יומא [ו] מיגו דאי בעי אמר בתחלה לא היתה שלך מעולם דמיגו למפרע לא אמרינן כדמוכח לקמן (דף מא:) גבי ההוא דדר בקשתא בעיליתא ארבע שנין ואמר מפלגיא זבינתיה דזבנה מינך אתא לקמיה דר' חייא אמר ליה אייתי סהדי דדר ביה אפילו חד יומא ואוקומי' לה בידך משמע דאי לית ליה סהדי אין נאמן לומר קמי דידי דר בה חד יומא במיגו דאי בעי אמר מינך זבינתיה כיון שכבר הודה בלאו מיניה זבנה לית ליה תו מיגו ואין לו להאמינו במאי דקאמר השתא [ז] מתוך שהיה יכול לשקר בתחילה קודם שהודה דלא הוה מסיק אדעתיה שהיה זקוק לטענה זו והא דקאמר התם רב חזיתיה לדעתיה לחביבי דאי הוה ליה מ"ל קמי דידי זבנה מינך הוה מהימן ליה במיגו דאי בעי אמר מינך זבינתה לא קאמר שהיה עדיין נאמן בטענה זו אלא כלומר אי הוה טעין מעיקרא קודם שהודה וה"ה דאי הוה טעין מעיקרא קמי דידי דר בה חד יומא דהוה מהימן ועוד ראיה מסוף [ח] דזה בורר (סנהדרין דף לא.) גבי ההיא איתתא דנפק שטרא מתותי ידה אמרה ידענא ליה בהאי שטרא דפריע הוא כו' ולא הימנה רב נחמן א"ל רבא והא אי בעיא קלתיה כיון דאתחזק בבי דינא אי בעיא קלתיה לא אמרי' אלמא אע"ג דקודם שראינוהו בידה היתה נאמנת לומר דפרוע הוא במיגו דאי בעיא קלתי' השתא דאתחזק בבי דינא פי' שראינוהו בידה לא מהימנה דאין כאן עוד מיגו שעל כרחך צריכה עכשיו טענה זו שהיא אומרת אם רוצה לפטור את הלוה ובקונטו' פי' שם אתחזק שהיה השטר מקויים [ב] ואין נראה לר"י דמה מועיל דמ"מ אי בעיא קלתיה [ג] ועוד ראיה דתנן בפ' שבועת הדיינין (שבועות דף לח:) מנה לי בידך אמר לו הן למחר א"ל תנהו לי נתתיו לך פטור ופריך מינה (שם מא.) למ"ד המלוה את חבירו בעדים צריך לפורעו בעדים והא הכא כיון דתבעיה בעדים כמאן דאוחפיה בעדים דמי וקתני פטור ומאי קושיא שאני הכא דפטור מיגו דאי בעי אמר אתמול לא היו דברים מעולם אלא ודאי כי האי גוונא לא אמרינן מיגו ומה שפ"ה בפ' בתרא דכתובות (דף קט: ושם) גבי עשאה סימן לאחר דאם טען ואמר חזרתי ולקחתיה ממנו לאחר שעשיתיה סימן נאמן דהפה שאסר הוא הפה שהתיר דמאחר שיש עדים שהיתה שלו ונגזלה ממנו (ט) אין לו זכות אלא על פיו של זה שעשאה סימן לו והרי חזר ואמר לקחתיה ממך אין נראה לר"י דבכי האי גוונא לא אמרי' מיגו כדפרישית דע"י מה שהיה יכול לטעון תחילה אינו נאמן עכשיו אלא נראה לר"י דהתם נמי (י) חזר ואכלה שני חזקה אחר שעשאה סימן וכי תימא אי אכלה שני חזקה פשיטא ומאי קמ"ל ר' יוחנן דנאמן מתני' היא דחזקה שיש עמה טענה הרי זו חזקה וי"ל דס"ד דלא מהימן כיון שערער עליו קודם שאכלה שני חזקה לומר שהיא שלו לא עביד איניש דליזבנה בתר הכי קמ"ל וכן ההוא עובדא דמייתי בתר הכי איירי בשאכלה שני חזקה ובעובדא דידן אי הוה מייתי המחזיק סהדי דדר ביה חד יומא נראה לרשב"א דהוה (כ) לאוקומי לארעא בידיה אע"ג דליכא מיגו מ"מ טענינן לגוקח מאחר שהיה המוכר נאמן לומר זבינתה מינך במיגו דאי בעי אמר לא היתה שלך מעולם ואף על גב דהאי לוקח ידע שהיתה שלו והוי כחד סהדא מכל מקום הוי מיגו כדמשמע לקמן (דף לג:) גבי נסכא דר' אבא (כ) אי לא הוי מחויב שבועה ואינו יכול לישבע היה נאמן לומר בידי חטפי במיגו דאי בעי אמר לא חטפי והיה מכחיש את העד והכא לא הוי מחויב שבועה דאין נשבעין על הקרקעות וכה"ג מצינו בסוף המוכר (מ) (לקמן דף ע.) דלא חבירו בשטר דאע"ג דלא טענינן ליתמי נאנסו אפ"ה טענינן ליה החזרתיו לך כיון שאביהם היה נאמן בטענה זו במיגו דאי בעי אמר נאנסו ואור"י דלא דמי להתם דהמוכר את הבית דהכא אם היה רוצה המוכר לזכות בטענה זו דלא היתה שלך מעולם לא היה מעכבה הלוקח שהרי יודע היה שהיתה שלו[ד] כתב ר"ח ראינו לרבותינו הגאונים ז"ל דהאי מחזיק לית ליה למיחת לדינא בהדי מריה דארעא אלא האי דזבין ליה מחית בהדיה ואין נראה לרשב"א דהא כל זכות שתבא לידו מכר ראשון לשני ולא יוכל לדחות ולומר לו לאו בעל דבריס דידי את ולקמן אשכחן בהדיא גבי ההוא דדר בקשתא בעיליתא דלא מצי למימר ליה לאו בעל דבריס דידי את אלא אי הוה משכח סהדי דדר ביה ההוא גברא חד יומא הוה מוקי לה ר' חייא בידיה:

מפלגיא

מסורת הש"ס

ה) לקמן דף קנט:, ו) ל"ל דבי בר, ז) ל"ל חנגלא. דק"ס,

הגהות הב"ח

(א) גמ' בר סיסין מזבנינא לך הוה ליה היא ארעא: (ב) שם אוקמה בידא: (ג) שם אדרב נחמן נמי לא קשיא התם כיון: (ד) שם מפלגיא זבינתה דזבנה מינך כל"ל ותיבות דאמר לי נמנקן: (ה) תוס' ד"ה לאו וכו' בעובדא דהכא דמשמע: (ו) בא"ד חד יומא במיגו: (ז) בא"ד דקאמר השתא מיגו שהיה יכול לשקר: (ח) בא"ד מסוף פרק זה בורר וכו' ידענא ביה בהאי שטרא וכו' אי בעיא קלתיה א"ל כיון דאיתחזק: (ט) בא"ד ונגזלה ממנו ואין לו זכות למחזיק אלא על פיו של זה המערער שעשאה: (י) בא"ד נראה לר"י דהתם נמי מיירי דחזר ואכלה: (כ) בא"ד לרשב"א דהוה ליה לאוקומי: (ל) בא"ד נסכא דר' אבא דאי לא דהוה ממוכר: (מ) בא"ד בסוף המוכר את הבית גבי וכו' טענינן להו המזרחיי:

מוסף תוספות

א. [ו]הודאה גמורה היה מודה לו שהוא של אבותיו, אבל מאי דאמר ליה ההוא גברא דדידיה הוא, לאו הודאה היא וכו', דהא איהו אמר דזבנה מינך, והפה שאסר הוא הפה שהיתיר וכו', שאלו בבי"ד אמר כן היו מאמינים אותו, עכשיו שאמר לו, למה לא יהא נאמן. רמב"ן. ועי"ש די"ח. ב. [ד]לא אלימא איהי לאפקועי מעשה ב"ד. רש"י סנהדרין שם. ג. [ו]ניחמנה במיגו. תוס' סנהדרין לא: ד. [ו]אפילו איתיה לקמן וטוען בבריא, ממך זבינתיה, לא מהימן, מכיון דאודי האי והודאתו הודאה. רמב"ן.

יז א ב מי' פכ"ח מהל' ממכירה הל' כא סמג עשין פג טוש"ע מ"מ סי' ריח סעיף כה:

יח ג ד מי' פי"ח מהל' טוענן ונטענן הל' ג סמג עשין לה טוש"ע מ"מ סי' קמג סעיף ח:

יט ה מי' שם פי"ל הלכה יד סמג עשין לד טוש"ע מ"מ סי' קמו סעיף יג:

רבינו גרשום

נכסי דבי בר סיסין. כלומר אותן נכסים שקניתי מבר סיסין שהיה עשיר מזבינא לך: קשיא דרבא אדרבא. דלעיל סבירא ליה דביד הלוקח הוה ליה לאוקמי. והכא להיכא דרב נחמן אוקמה ביד לוקח ס"ל דביד מוכר הוה ליה לאוקמיה והוה ליה אידך המוציא מחבירו עליו הראיה: קשיא דרב נחמן אדרב נחמן. דלעיל אוקמא ביד מוכר והכא ביד לוקח: התם מוכר קאי בנכסיה שמוחזק הוא מההוא קרקע דמקרי בי בר סיסין ומש"ה ב) הוי ליה ללוקח להביא ראיה. וס"ל דביד מוכר: הכא הויא ליה למוכר להביא ראיה: עליה. דמוכר רמיא לגלויי: מי לא אמרינן ליה לבעל שטרא להיכא דנפק עליה מערער קום קיים שטרך וקום בנכסי ה"נ להיכא דאמר מוכר אנא בשכוני גוואי הוינא הוה ליה ללוקח להביא ראיה ולקום בנכסי והא מעשה דבר סיסין ודשכוני גוואי פרשתי היטב בסוף פרק מי שמת: אנא בשוקי בראי הואי. שהייתי הולך בסחורה במקום שווקים ולא הייתי יכול למחות מפני טרוד סחורתי: טרוד בשוקיה. ואינו יכול למחות: ג)והאיל ולא זבינתה מנאי זיל פוק מן ארעא דידי ולאו בעל דברים דידי את ותבע דמיך מאותו שקנית ממנו.

ג) נראה דל"ל הוה ליה לגוקח להביא ראיה ולהוציא מיד מוכר: הכא לוקח קאי בנכסיה הוי ליה למוכר להביא ראיה: ב) ל"ל אם לאו קא מודית דידי הא ואם לא זבינתה מינאי. הואיל ולא זבינתה מינאי וכו':

עין משפט נר מצוה